

ταί ὡς γνωστόν, τὸν μῆνα Φεβρουάριον ἀντὶ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ὅτε συγκομίζομεν ἡμεῖς). Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει σαφῶς ὅτι τὸν Αὐγουστον τοῦ 1965 ὑπῆρχαν πρὸς διάθεσιν εἰς τὰς καταναλωτὰς χώρας αἱ κάτωθι ποσότητες σουλτανίνης:

	Τόννοι
Αὐστραλίας	85.000
Ἑλλάδος	95.000
Τουρκίας	122.000
Ἀποθέματα	64.000
Σύνολον	302.000

Τὸν Αὐγουστον τοῦ 1966 ὑπολογίζομεν ἀσφαλῶς, ὅτι αἱ πρὸς διάθεσιν ποσότητες σουλτανίνης θὰ εἶναι αἱ κάτωθι:

	Τόννοι
Αὐστραλίας	70.000
Ἑλλάδος	90.000
Τουρκίας	85.000
ἢ	90.000
Ἀποθέματα Ἑλλάδος	11.000
» Τουρκίας	25.000
Σύνολον	281.000

Αἱ δυνατότητες ἀνέτου ἀπορροφήσεως τῶν ἐκ παραδόσεως ἀγορῶν ὅπου εἰσάγεται ἡ σταφὶς τῶν ἀνωτέρω τριῶν χωρῶν εἶναι 230.000 τόννοι ἐτησίως. Συνεπῶς καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος αἱ δυσκολίαι διανομῆς τοῦ προϊόντος καὶ διὰ τὰς τρεῖς ἀνωτέρω παραγωγικὰς χώρας θὰ εἶναι περίπου ἀνάλογοι τῶν περυσινῶν. Διὰ τὰ ἐρχόμενα μάλιστα ἔτη μὲ τὴν ἀλόγιστον ἐπέκτασιν τῆς καλλιέργειας σουλτανίνης εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα εἰς ἐδάφη ἀκατάλληλα, μὲ ὑψηλὸν κόστος παραγωγῆς, τὸ πρόβλημα τῆς ἐξ ὀλοκλήρου ἐξαγωγῆς τῆς τουρκικῆς καὶ τῆς ἐλληνικῆς σουλτανίνης, θὰ καταστή κατὰ μέγα ποσοστὸν ἄλυτον, μὲ πραγματικὰς διὰ τοὺς παραγωγούς καὶ τὴν οικονομίαν τῶν χωρῶν τούτων συνεπείας. Διὰ τοὺς Αὐστραλοὺς, ἐνεργοῦντας ἐν προκειμένῳ μὲ πρόβλεψιν, μεθοδικότητα καὶ προγραμματισμὸν διὰ πολλὰ ἔτη, δὲν ὑπάρχει, εἰς τὴν δξύτητα τοῦλάχιστον, παρόμοιον πρόβλημα οὔτε σήμερον, οὔτε εἰς τὸ μέλλον.

—Τὰ ληπτέα μέτρα

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δεδομένων ἀφ' ἑνὸς καί, ἀφ' ἑτέρου, κατόπιν τῶν ἐκπληκτικῶν τελειοποιήσεων εἰς τὴν καλλιέργειαν

τικὴν τεχνικὴν τῶν σταφιδαμπέλων, εἰς τὴν σταφιδοποίησιν, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐν τοῖς σταφιδεργοστασίοις ἐπεξεργασίαν τῆς σουλτανίνης ἐν Αὐστραλίᾳ, τὴν ὁποίαν εἶχαμεν τὴν εὐτυχὴ ευκαιρίαν νὰ διαπιστώσωμεν ἐπ' ἰτόπου οἱ συμμετασχόντες εἰς τὴν ἐκεῖ συνελθούσαν 3ην Διεθνή Διάσκεψιν εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς Σουλτανίνης Ἑλληνες καὶ Τούρκοι ἐκπρόσωποι, νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται κατεπειγόντως ἡ λήψις τῶν κάτωθι μέτρων εἰς τὴν χώραν μας:

1. Νὰ μελετηθῇ ἀμέσως ἡ ἐγκατάστασις τῶν νέων ἀμπελώνων σουλτανίνης καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ γραμμοειδῶν σχημάτων, μὲ ἀποστάσεις μεταξύ τῶν γραμμῶν τριῶν καὶ ἡμίσεος μέτρων, ὥστε νὰ γενικευθῇ ἡ χρῆσις τῶν μηχανοκινήτων μέσων καλλιέργειας, καταπολεμήσεως φυτονόσων, μεταφοράς τῶν σταφυλῶν κλπ. Βεβαίως, ὑπάρχουν παρ' ἡμῖν δυσχέρειαι τινες εἰς τὴν γενικὴν ἐφαρμογὴν τοῦ τοιοῦτου συστήματος φυτεύσεως (μικρὸς κλῆρος, ἀνώμαλα ἐδάφη κλπ.). Παρὰ ταῦτα, ἐπειδὴ υποβιβάζει τὸ κόστος παραγωγῆς εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ ἰδικοῦ μας ἐν Αὐστραλίᾳ, ὅπου τὰ ἡμερομίσθια εἶναι διπλάσια τῶν ἰδικῶν μας, ἐπίσης ἐπειδὴ λύει τὸ πρόβλημα τῶν ἐλλειψουσῶν καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον ἐργατικῶν χειρῶν, ἀποτελεῖ ἰσως σωτηρίαν λύσιν διὰ τὰ 75% τῶν σημερινῶν σουλτανινοφυτειῶν μας. Προσωπικῶς εἰμαι δέβσιος εἰς τὴν ἀπόλυτον προσαρμογὴν τοῦ συστήματος εἰς τὰς ἐδαφικὰς καὶ κλιματικὰς συνθήκας τῶν σουλτανινοπαραγωγικῶν μας περιοχῶν. Ἡ ἐπιστημονικὴ ὁμως διερεῦνησις τοῦ προβλήματος, θὰ δώσῃ τὴν τελικὴν ἀπάντησιν.

2. Νὰ μελετηθῇ ἀμέσως ἐπίσης, ἡ ἐγκατάστασις ὀψιγιάδων (ξηραντηρίων) τοῦ Αὐστραλίας, διὰ τὴν ὑπὸ οὐρανὸν παραγωγὴν ἐκλεκτῆς ποιότητος μὲ τὴν ἐλαχίστην ὑγρασίαν καὶ τὴν ἀπόλυτον καθαρὴν σταφιδοκόρπτον, περιζήτητον εἰς τὰς ὑψηλοῦ διατροφικοῦ ἐπιπέδου διεθνῆς ἀγοράς. Εἶναι νομίζομεν ἀπαράδεκτον διὰ τὴν φιλοτιμίαν τοῦ Ἑλληνος σταφιδοπαραγωγοῦ, νὰ διαθέτῃ ἀσυναγώνιστον ποιότητα πρώτης ὕλης — σταφυλῆς — καὶ νὰ καταντᾷ αὕτη εἰς μερικὰς ἔστω περιπτώσεις, ἀποκρουστικὴ διὰ τὸν πελάτην, λόγῳ τοῦ ἐφαρμοζομένου τρόπου ἀποξηράνσεως (Ξεναί ἔλαι, λίθιοι, ὑγρασία) καὶ ἐπεξεργασίας. Ἐπεχειρήθη πρὸ ἐτῶν ἡ διάδοσις εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης ἐνὸς συστήματος ἀποξηράνσεως τῆς σουλτανίνης, δι' ἀναρτήσεως τῶν σταφυλῶν ἐπὶ ὀριζοντίων συμμάτων.

Ἀποτελεῖ τοῦτο τὴν χειροτέραν